

Arrest

**nr. 59 856 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VANHALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 mei 1973.

Op 29 november 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2007, 26.05.2009 en 05.10.2009 werd ingediend en op 29.04.2010, 25.05.2010, 29.07.2010, 13.08.2010, 09.09.2010 en op 16.12.2010 werd geactualiseerd door :

*K., J. (...)
geboren te (...) op (...)*

*K., C. K. (...)
nationaliteit: Nepal
geboren te (...) op (...)*

*allen: nationaliteit: Nepal
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou Dhr. K. (...) hier inderdaad voor in aanmerking kunnen komen. De aanvraag dd. 05.10.2009 zou volgens de advocaat een arbeidsovereenkomst op naam van Dhr. K. (...) en een contract op naam van Mevr. K. (...) bevatten. Evenwel betroffen het onleesbare contracten, waardoor de advocaat na een schrijven van onze dienst op 13.08.2010 één arbeidsovereenkomst op naam van K. C. (...) aan onze diensten overmaakte. Het betreft een deeltijds contract aan 20u per week. Evenwel bleek in deze overeenkomst niet gespecificeerd hoeveel het exacte loon zou bedragen. Op 09.09.2010 bevestigde de advocaat dat 'het concreet loon voor de heer J. (...) en Mevrouw C. K. (...)i samen 1440 euro zal zijn'. Evenwel bevat het administratief dossier slechts één leesbare arbeidsovereenkomst op naam van Mevrouw K. (...). Op 20.12.2010 werd het dossier geactualiseerd met twee schriftelijke verklaringen van de mogelijke werkgever V. I. (...) waarin wordt gesteld dat het bruto maandelijks inkomen 1390 euro zal zijn afhankelijk van de geleverde prestaties, en dit voor zowel Dhr als Mevr K. (...).

Het lijkt onwaarschijnlijk dat op basis van een deeltijdse overeenkomst het wettelijk bepaalde minimumloon, zijnde 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar, zou bereikt worden. Eveneens kan uit de stelling 'afhankelijk van de geleverde prestaties' niet worden opgemaakt wat het precieze loon zal bedragen voor het aantal gepresteerde uren. Gezien voorgaande tegenstrijdigheden en vermits schriftelijke verklaringen geen arbeidscontract inhouden, kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Overigens dient er opgemerkt te worden dat er enkel een leesbaar arbeidsovereenkomst voor Mevr. K. (...) in het dossier aanwezig is (zelfs na herhaaldelijk opvragen van een geldig arbeidscontract door onze diensten), terwijl enkel Dhr. K. (...) een ononderbroken verblijf vanaf 31.03.2007 heeft en enkel hij bijgevolg in aanmerking zou kunnen komen voor criterium 2.8B. De voorgelegde belofte van aanwerven op naam van Dhr K. (...) dd. 26.02.2008 kan eveneens niet aanvaard worden gezien dit ook geen geldig arbeidscontract betreft.

Het feit dat Dhr. K. (...) in januari 2006 en Mevr. K. (...) in augustus 2007 in België zijn toegekomen; zij hun leven hier opgebouwd zouden hebben; zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn en er alles aan zouden doen om verder te integreren in de Belgische maatschappij; zij op een positieve manier zouden willen deelnemen aan onze maatschappij; zij werkbereid zouden zijn; zij een hele vrienden-en kennissenkring uitgebouwd zouden hebben en intense contacten met hun naaste omgeving zouden onderhouden, wat wordt gestaafd met diverse getuigenverklaringen; zij Nederlandse lessen hebben gevolgd en de noodzaak ervan om zich te integreren in onze maatschappij beseffen en dit staven met

attesten van gevolgde Nederlandse lessen; zij hun tijd in België goed zouden benutten; zij zich wel degelijk aangepast zouden hebben aan onze levenswijze; zij al hun verplichtingen zouden nakomen en Dhr. K. (...) een passage fitness kaart aan het dossier toevoegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat Dhr. K. (...) tewerkgesteld was en dit staat met loonbrieven, met een arbeidskaart C en met een oude arbeidsovereenkomst dd. 21.11.2007, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen zich in België steeds goed hebben gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van Dhr. K. (...), ingediend op 23.01.2006, werd afgesloten op 27.09.2007 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van Mevr. K. (...), ingediend op 20.08.2007, werd afgesloten op 29.04.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer acht maanden voor Dhr. K. (...) en ongeveer acht maanden voor Mevr. K. (...) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (artikel 3 EVRM; hun verwijzing naar de algemene situatie in Nepal, het niet 100 percent zou kunnen gegarandeerd worden dat betrokkenen in Nepal veilig zouden zijn, het onmogelijk zou zijn om terug te keren naar Nepal omwille van hun lijfsbehoud, gezien ze vrezen voor hun leven, gezien hun veiligheid niet gegarandeerd zou kunnen worden en vermits ze vervolgd zouden worden, dat verzoekers angst blijven hebben om terug te keren gezien ze bij terugkomst dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van hun persoon en familie + de verwijzing in dit kader naar het rapport van de Secretaris Generaal van de VN en het OHCHR en Amnesty International en het gegeven dat ze zich beroepen op de subsidiaire rechtsbescherming) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun lijfsbehoud, gezien ze vrezen voor hun leven, gezien hun veiligheid niet gegarandeerd zou kunnen worden en vermits ze vervolgd zouden worden en ze angst hebben om terug te moeten keren

omdat ze een ernstig risico lopen om zich te moeten verantwoorden en gezien ze kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van hun persoon en familie. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk kunnen terugkeren volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van van de Secretaris Generaal van de VN en het OHCHR en Amnesty International; dit kan niet aanzien worden als een grond daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het feit dat betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dienen op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de “motiveringsverplichting zoals omschreven in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in combinatie met bovenstaande bepalingen.”

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Eerste onderdeel, schending van de motiveringsplicht

De aangevochten beslissing stelt zelf dat de aanvraag zal worden onderzocht op basis van de instructie van 19/07/2009;

Voor alle aanvragen ingediend voor 15 december 2009 op basis van de instructie is het niet nodig om buitengewone omstandigheden aan te tonen;

Criterium 2.8B

De aangevochten beslissing stelt dat verzoeker zich beroept op criterium 2.8B met name regularisatie door middel van het voorleggen van een arbeidscontract;

De voorwaarden voor toepassing van artikel 2.8B van de instructie zijn:

“2.8 Voor aanvragen ingediend drie maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. ...

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe:

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

De regularisatie van verzoeker werd evenwel geweigerd omdat het onwaarschijnlijk lijkt dat het wettelijk bepaalde minimumloon zou bereikt worden op basis van een deeltijdse overeenkomst en omdat het dossier geen leesbare kopie bevat van het arbeidscontract van verzoeker enkel van zijn echtgenote;

Deze motivering is niet correct;

Om in aanmerking te komen voor regularisatie dient verzoeker een arbeidscontract voor te leggen;

In bijlage bij dit verzoekschrift voegt verzoeker een leesbare kopie van het arbeidscontract zoals dit bij het aanvankelijke verzoekschrift werd gevoegd (stuk 17 van het regularisatiedossier);

Het aanvankelijk arbeidscontract voorzag in een contract van onbepaalde duur voor 20 uur per week tegen de wettelijke barema's, identiek aan het contract van zijn echtgenote dat klaarblijkelijk wel leesbaar is;

Bij het aanvankelijke regularisatieaanvraag werd een kopie gevoegd van het arbeidscontract van verzoeker;

De toenmalige raadsman oordeelde dat omwille van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote een gezin vormen, beide inkomens konden worden gecumuleerd om het wettelijk minimum te bereiken;

Navraag om bijkomende informatie werd uitdrukkelijk bevestigd door de toekomstige werkgever dat beide echtgenoten maandelijks ieder een bruto maandelijks inkomen van 1.390, 00 euro zouden ontvangen (brief werkgever dd. 20/12/2010);

De aangevochten beslissing is bijgevolg foutief gemotiveerd nu zij foutief stelt dat enerzijds geen contract voorligt en anderzijds en dat onwaarschijnlijk lijkt dat het wettelijk bepaald minimumloon zal worden bereikt;

De aangevochten beslissing schendt de motiveringsplicht en moet worden vernietigd;

Daarenboven is de economische regularisatie een regularisatie onder opschortende voorwaarden van het bekomen van een arbeidskaart B;

Bij huidig verzoekschrift voegt verzoeker kopie van het aangepaste contract tussen hem en zijn werkgever voor 32 uur per week aan het wettelijk barema van keukenhulp kat. 2, zodat een schriftelijke arbeidsovereenkomst voorligt die voldoet aan de loonvoorwaarden;

De motivering van de aangevochten beslissing dd. 17/11/2010 is bijgevolg foutief en de omvang van de motivering is niet aangepast aan het belang van de beslissing voor verzoeker;

De beslissing schendt de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alle administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Bovendien voorzien de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering afdoende moet zijn;

De aangevochten beslissing schendt de motiveringsplicht;

Tweede onderdeel,

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De aangevochten beslissing schendt daarenboven de algemene beginselen van behoorlijk bestuur nu deze niet of minstens onafdoende antwoordt op de argumenten die verzoeker aanhaalt voor de regularisatie van zijn verblijfssituatie en geen rekening houdt met de voorwaarden zoals omschreven in artikel 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009.

De aangevochten beslissing schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

'Schending van de motiveringsplicht zoals omschreven in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in combinatie met bovenstaande bepalingen.'

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoeker als laatste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Ondergeschikt en in antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij nog het volgende gelden;

Verzoeker haalt in zijn enig middel aan dat hij bij zijn inleidend verzoekschrift een leesbare kopie van het arbeidscontract toevoegt zoals het aanvankelijk bij zijn aanvraag zou zijn toegevoegd. Verzoeker meent om die reden dat ten onrechte wordt gemotiveerd dat geen contract voorligt.

Verder verwijst verzoeker naar de verklaring van zijn werkgever dat hij iedere maand 1.390,00 EUR zou ontvangen en de beslissing foutief gemotiveerd is waar deze oordeelt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat het wettelijk bepaalde minimumloon zal worden bereikt.

Verder voegt verzoeker een kopie van een aangepast arbeidscontract tussen hem en zijn werkgever.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeker op heden niet dienstig kan verwijzen naar 'een leesbare kopie van het arbeidscontract zoals dit bij het aanvankelijke verzoekschrift werd gevoegd' en naar 'het aangepaste contract tussen hem en zijn werkgever'.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde stukken.

Immers, op het ogenblik van het nemen van de beslissing waren die stukken niet gekend.

Betreffende het arbeidscontract dat bij het aanvankelijke verzoekschrift werd gevoegd, benadrukt de verwerende partij dat dienaangaande het arbeidscontract (stuk 17 bij verzoekers aanvraag dd. 5.10.2009 volstrekt onleesbaar was.

Op 9.08.2010 werd verzoeker uitgenodigd een duidelijke kopie van de originele arbeidsovereenkomst te bezorgen.

Op 13.08.2010 maakte de raadsman van verzoeker een kopie van een arbeidscontract op naam van zijn echtgenote over, zonder vermelding van het exacte brutoloon.

Door verzoeker werd hangende de aanvraag geen 'leesbare' kopie van de aanvankelijk voorgelegde arbeidsovereenkomst overgemaakt.

Dat verzoeker bij onderhavige aanvraag wél een leesbare versie van de aanvankelijk voorgelegde arbeidsovereenkomst, betreft dan ook een nieuw element, waarmee de gemachtigde geen rekening heeft kunnen houden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Terwijl verzoeker afdoende de mogelijkheid werd gegeven om zijn aanvraag te voorzien van een degelijke arbeidsovereenkomst. Verzoeker beeft echter zelf in gebreke de vereiste gegevens over te maken.

Verder benadrukt dat de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dienaangaande terecht het volgende heeft geoordeeld:

'Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Qua verblufduur zou Dhr. K. (...) hier inderdaad voor in aanmerking kunnen komen. De aanvraag dd. 05.10.2009 zou volgens de advocaat een arbeidsovereenkomst op naam van Dhr. K. (...) en een contract op naam van Mevr. K. (...) bevatten. Evenwel betroffen het onleesbare contracten, waardoor de advocaat na een schrijven van onze dienst op 13.08.2010 één arbeidsovereenkomst op naam van K. C. (...) aan onze diensten overmaakte. Het betreft een deeltijds contract aan 20u per week. Evenwel bleek in deze overeenkomst niet gespecificeerd hoeveel het exacte loon zou bedragen.

Op 09.09.2010 bevestigde de advocaat dat 'het concreet loon voor de heer J. (...) en Mevrouw C. K. (...) samen 1440 euro zal zijn'. Evenwel bevat het administratief dossier slechts één leesbare arbeidsovereenkomst op naam van Mevrouw K. (...).

Op 20.12.2010 werd het dossier geactualiseerd met twee schriftelijke verklaringen van de mogelijke werkgever V. (...)Inge waarin wordt gesteld dat het bruto maandelijks inkomen 1390 euro zal zijn afhankelijk van de geleverde prestaties, en dit voor zowel Dhr. als Mevr. K. (...). Het lijkt onwaarschijnlijk dat op basis van een deeltijdse overeenkomst het wettelijk bepaalde minimumloon, zijnde 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar, zou bereikt worden. Eveneens kan uit de stelling 'afhankelijk van de geleverde prestaties' niet worden opgemaakt wat het precieze loon zal bedragen voor het aantal gepresteerde uren.

Gezien voorgaande tegenstrijdigheden en vermits schriftelijke verklaringen geen arbeidscontract inhouden, kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Overigens dient er opgemerkt te worden dat er enkel een leesbaar arbeidsovereenkomst voor mevr. K. (...) in het dossier aanwezig is (zelfs na herhaaldelijk opvragen van een geldig arbeidscontract door onze diensten), terwijl enkel Dhr. K. (...) een ononderbroken verblijf vanaf 31.03.2007 heeft en enkel hij bijgevolg in aanmerking zou kunnen komen voor criterium 2.8B.

De voorgelegde belofte van aanwerven op naam van dhr. K. (...) dd. 26.02.2008 kan eveneens niet aanvaard worden gezien dit ook geen geldig arbeidscontract betreft.'

De verzoekende partij kan het voormelde niet dienstig betwisten.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat en de redenen waarom de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria.

In casu diende de verzoekende partij op 29 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd meermaals aangevuld en geactualiseerd. Op 5 oktober 2009 vraagt de verzoekende partij ook de toepassing van het criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009.

Op 9 augustus 2010 stelt de verwerende partij uitdrukkelijk: *“Gelieve binnen een termijn van acht dagen een duidelijke kopie van de originele arbeidscontracten van betrokkenen ongewijzigd aan onze diensten te bezorgen. Op datum van 09.08.2010 werden de contracten al eens opnieuw aan ons overgemaakt, deze waren echter wederom onleesbaar. Indien we binnen de acht dagen geen duidelijk leesbare arbeidscontracten hebben, onderzoeken we het dossier aan de hand van de informatie waarover we momenteel beschikken.”* Op 13 augustus 2010 maakt de verzoekende partij een arbeidscontract aan de verwerende partij over. Op 2 september 2010 schrijft de verwerende partij naar de verzoekende partij dat *“naar aanleiding van mijn brief dd. 09.08.2010 heeft u mij dd. 13.08.2010 een duidelijk leesbaar arbeidscontract bezorgd. Het aanvangsloon werd echter niet gespecificeerd, daar enkel werd vermeld dat het loon volgens de Barema's zal worden betaald. Gelieve mij binnen een termijn van acht dagen een concreet loon te bezorgen, anders zal het dossier onderzocht worden aan de hand van de informatie waarover we momenteel beschikken.”* Op 9 september 2010 stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij en haar echtgenote samen het concreet loon van 1440 euro verdienen. Op 24 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de motivering waarom haar arbeidscontract geweigerd werd, met name dat het onwaarschijnlijk lijkt dat het wettelijk minimumloon zou bereikt worden op basis van een deeltijdse overeenkomst en omdat het dossier geen leesbare kopie bevat van het arbeidscontract van de verzoekende partij, niet correct is. De verzoekende partij wijst er ook op dat ze een leesbare kopie van haar arbeidscontract aan haar verzoekschrift toevoegt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het arbeidscontract dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt en waarvan ze stelt *“Bij huidig verzoekschrift voegt verzoeker kopie van het aangepaste contract tussen hem en zijn werkgever voor 32 uur per week aan het wettelijk barema van keukenhulp kat. 2, zodat een schriftelijke arbeidsovereenkomst voorligt die voldoet aan de loonvoorwaarden,”* niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij overgemaakt werd. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven heeft de verwerende partij tot tweemaal toe aan de verzoekende partij gevraagd om haar een leesbaar en goed ingevuld arbeidscontract te bezorgen. Voorts wijst de Raad erop dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Waar de verzoekende partij stelt dat beide inkomens dienen gecumuleerd te worden om het wettelijk minimumloon te bereiken omdat de verzoekende partij en haar echtgenote een gezin vormen, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarop ze zich steunt om dit te stellen. In de instructie wordt duidelijk gesteld dat deze betrekking heeft op *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* Hieruit blijkt duidelijk dat het inkomen equivalent aan het minimumloon per vreemdeling bekeken wordt en dat het inkomen van de gezinsleden in casu niet gecumuleerd dient te worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze uitdrukkelijk bevestigd heeft dat zowel zij als haar echtgenote een bruto maandelijks inkomen van 1390 euro zouden ontvangen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“Het (...) onwaarschijnlijk (lijkt) dat op basis van een deeltijdse overeenkomst het wettelijk bepaalde minimumloon, zijnde 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar, zou bereikt worden. Eveneens kan uit de stelling 'afhankelijk van de geleverde prestaties' niet worden opgemaakt wat het precieze loon zal bedragen voor het aantal gepresteerde uren.”* Door louter opnieuw te herhalen dat ze 1390 euro bruto per maand zou verdienen weerlegt de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing niet. Een loutere bewering toont niet de juistheid van de bewering aan. De verzoekende partij geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid,

doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteits-onderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist of weerlegd.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt in casu niet aangetoond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN